

herom vil afløse gældende bestemmelser i lov om boligbyggeri (lovbekendtgørelse nr. 302 af 17. juni 1970). Der henvises nærmere til nedenstående bemærkninger til § 52.

Det andet hovedformål er i overensstemmelse med principperne i realkreditreformen at indføre ændrede regler for afviklingen af de midlertidige lån til finansiering af saneringsudgifterne, således at disse lån — bortset fra statslånet til dækning af kommunens andel af saneringstab — normalt vil være indfriet ved den endelige prioritering af nybyggeriet på de efter saneringen ryddede grunde. Der henvises nærmere til nedenstående bemærkninger til § 50, stk. 3, og § 51.

Til § 49.

Stk. 1 svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 49, stk. 1. Det foreslås tydeliggjort, at de midlertidige statslån til kommunen kun skal finansiere de udgifter ved en saneringsplans gennemførelse, som efter de nærmere regler i henhold til § 33, stk. 3, i ændringsforslag nr. 6 er godkendt som saneringsudgifter; andre af saneringen affødte udgifter må bæres af kommunen, saneringsselskabet eller saneringslavet eller finansieres ved statslån i henhold til ændringsforslagets § 52. Ved henvisningen til § 50, stk. 2, nr. 3, foreslås endvidere lovfæstet den hidtidige praksis, hvorefter der ved de midlertidige statslån til kommunen erlægges et bidrag til en reserve- og administrationsfond.

Til stk. 2 og 3 bemærkes:

I den gældende lovs § 49, stk. 2, er der ikke foreskrevet regler for kommunens udlån af stk. 1-midlerne til de private ejere, der udfører foranstaltninger påbudt i saneringsplanen, enten i henhold til et påbud efter § 21, stk. 1, eller som forloids iværksættelse af en sanering med tilladelse efter § 36. Selv om de gældende bestemmelser i givet fald må finde analogisk anvendelse, findes det rigtigst udtrykkeligt at hjemle kommunen adgang til i de nævnte tilfælde at videreudlåne til private ejere og i forbindelse hermed udtrykkeligt fastsætte de samme vilkår for lånet, som gælder for lån til saneringsselskaber og -lav.

De omhandlede lån fra kommunen til private ejere kan ligesom de i § 49, stk. 1, omhandlede lån fra staten til kommunen kun omfatte selve saneringsudgifterne. Eksempelvis vil en privat ejer, der udfører en ombygning i henhold til et påbud efter § 21, stk. 1, kun kunne opnå et lån som omhandlet i § 49, stk. 2, såfremt ombygningsudgifterne undtagesvis (jfr. § 8, stk. 2) vil overstige den forøgelse af ejendommens værdi, som ombygningen ifølge finansieringsplanen er anslået at ville medføre, og lånet

vil da blive ydet med et beløb, der svarer til denne merudgift. Lånet skal — ligesom lån til finansiering af andre saneringsudgifter — ikke forrentes, og da beløbet efter saneringens afslutning normalt vil udgøre en del af saneringstab, vil lånet til den tid normalt blive helt afskrevet, jfr. ændringsforslagets § 51, stk. 1; hvis lånet undtagesvis ikke afskrives fuldt ud, skal det forrentes med markedsrente og indfries senest 2 år efter saneringens afslutning, jfr. forslagets § 51, stk. 2. De øvrige ombygningsudgifter, som ikke finansieres på den beskrevne måde, må finansieres på det almindelige lånemarked, herunder ved lån i Grundejernes Investeringsfond, eller ved statslån i henhold til ændringsforslagets § 52.

Gældende lovs § 49, stk. 2, 3. punktum, er optaget i ændringsforslagets § 53.

Til § 50.

Stk. 1 svarer til gældende lovs § 51 og § 52, stk. 1.

Stk. 2 svarer til gældende lovs § 52, stk. 2, med de ændringer, at det endelige saneringslån til kommunen, som afvikles over en periode af normalt 20 år, kun omfatter kommunens andel af saneringstab, og at muligheden for en forlænget afdragsperiode er slettet. Den førstnævnte ændring må ses i sammenhæng med ændringsforslagets stk. 3 og § 51, og den sidstnævnte ændring er begrundet med, at en afdragsperiode på mere end 20 år ikke hidtil har været indrømmet og næppe heller vil være nødvendig for at fremme saneringsaktiviteten.

Stk. 3 omhandler den øvrige del af statslånet til kommunen. I 1. punktum er foreslået en bestemmelse, der skal udelukke, at staten gennem saneringslån kommer til at finansiere kommunale anlægsarbejder, som ellers ville blive finansieret ved kommunens foranstaltning. 2. og 3. punktum afløser gældende lovs § 52, stk. 3, og tilsigter at undgå, at den del af statslånet, som modsvarer værdien af saneringsområdet efter saneringens afslutning, kommer til at indestå efter områdets genopbygning. I modsat fald ville eksempelvis ved totalsanering værdien af de ryddede grunde både være belånt 100 pct. af staten og danne grundlag for sædvanlig belåning af nybyggeriet på grundene. Bestemmelsen om, at statslånet, der efter nedskrivningen med statstilskuddet forrentes med den fulde oprindeligt fastsatte markedsrente, skal være helt indfriet senest 2 år efter saneringens fuldførelse, er i princippet i overensstemmelse med i hvert fald Københavns kommunes hidtidige praksis, idet kommunen har afhændet de ryddede arealer på vilkår, at købesummen betales senest ved prioriteringen af nybyggeriet. Af administrative grunde foreslås det ved denne lovfæstelse af praksis, at forfaldstidspunktet